

Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης

Τα Πτερόεντα Δώρα

Ξένος του κόσμου και της σάρκας κατέβηκε την παραμονή από τα ύψη, αφού μάζεψε τις φτερούγες, όπως τις κρύβει θεϊκός άγγελος. Έφερνε δώρα από τα πάνω βασίλεια, για να φιλέψει τους κατοίκους της πρωτεύουσας. Ήταν ο καλός άγγελος της πόλης.

Κρατούσε στο χέρι ένα άστρο και στο στήθος του έπαλλε ζωή και δύναμη και από το στόμα του έβγαινε πνοή θεϊκής γαλήνης. Τα δώρα αυτά ήθελε να τα μεταδώσει σε όλους, όσοι πρόθυμα τα δέχονται.

Μπήκε πρώτα σε ένα αρχοντικό μέγαρο. Είδε εκεί την ψευτιά και τη σεμνοτυφία, την ανία και την ανώφελη ζωή, ζωγραφισμένα στα πρόσωπα του άντρα και της γυναίκας και άκουγε τα δυο παιδιά να ψελλίζουν λέξεις σε άγνωστη γλώσσα. Ο Άγγελος πήρε τα τρία ουράνια δώρα του και έφυγε τρέχοντας από εκεί.

Πήγε στην καλύβα ενός φτωχού ανθρώπου. Ο άντρας έλειπε όλη τη μέρα στην ταβέρνα. Η γυναίκα προσπαθούσε με λίγο ξερό ψωμί να αποκοιμίσει τα πέντε παιδιά, βλαστημώντας ταυτόχρονα την ώρα που είχε παντρευτεί. Τα μεσάνυχτα επέστρεψε ο άντρας της, αυτή τον έβρισε νευρική, με φωνή διαπεραστική, εκείνος την έδειρε με το ραβδί με τους ρόζους και μετά από λίγο οι δυο πλάγιασαν, χωρίς να κάνουν την προσευχή τους και άρχισαν να ροχαλίζουν με βαριούς ήχους. Έφυγε από κει ο Άγγελος.

Ανέβηκε σε μεγάλο κτίριο, πλούσια φωτισμένο. Ήταν εκεί πολλά δωμάτια με τραπέζια, κι επάνω τους έσκυβαν άνθρωποι, μετρώντας χρήματα, παίζοντας με χαρτιά.

Χλωμοί και δυστυχισμένοι, όλη η ψυχή τους ήταν συγκεντρωμένη στην ασχολία αυτή. Ο Άγγελος κάλυψε με τις φτερούγες του τα μάτια του, για να μη βλέπει, και προσπέρασε.

Στο δρόμο συνάντησε πολλούς ανθρώπους, άλλους να βγαίνουν από τα καπηλεια, πωμένους, και άλλους να κατεβαίνουν από τα χαρτοπαίγνια, μεθυσμένους από χειρότερο μεθύσι. Είδε μερικούς ν' ασχημονούν και άκουσε μερικούς να βλαστημούν τον Αη-Βασίλη για φταίχτη. Ο Άγγελος κάλυψε με τις φτερούγες του τα αυτιά, για να μην ακούει, και προσπέρασε.

Ξημέρωνε πια το πρωί της πρωτοχρονιάς και ο Άγγελος, για να παρηγορηθεί, μπήκε στην εκκλησία. Πολύ κοντά στις πόρτες είδε ανθρώπους να μετρούν νομίσματα, μόνο που δεν είχαν τραπουλόχαρτα στα χέρι. Και στο βάθος αντίκρυσε έναν άνθρωπο χρυσοστόλιστο, με μίτρα στο κεφάλι, σα Μήδο σατράπη της εποχής του Δαρείου, που έκανε προσποιητές κινήσεις. Δεξιά και αριστερά άλλοι έψαλλαν με φωνές που δεν ήταν φυσικές: Το Δεσπότη και Αρχιερέα!

Ο Άγγελος δε βρήκε παρηγοριά. Πήρε τα φτερωτά του δώρα -το άστρο το προορισμένο να λάμπει στις συνειδήσεις, την αύρα, την ικανή να δροσίζει τις ψυχές, και τη ζωή, την πλασμένη για να πάλλει στις καρδιές, τέντωσε τις φτερούγες του και επέστρεψε στις ουράνιες ασίδες.

Εφημερίδα «Αλήθεια», 1 Ιανουαρίου 1907.